څه لیکل یا لیک پوهه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا «الفت»

Ketabton.com

www.ulfat de

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

سرلیک ... مخ

دعا ... 1

رحم وکړه ... 2

سودا ګره! ... 3

خلك وپېژنئ! ... 4

دکوم ځای دی؟ ... 5

کوم یو ښه دی؟ ... 6

ونښیه څوك دی؟ ... 6

رشوت خوره! ته راپه یادشوې ... 7

سیاست ... 7

خلك څه وائي؟ ... 7

څوك وائي؟؟ ... 8

څه وکړو؟؟ ... 9

ووېرېږئ اومه وېرېږئ! ... 10

استاذویل! ... 11

عجیب انسان ... 13

خان لالا ... 13

رشوتونه ... 14

دمتملقینو منطق ... 15

د ښځو ډار ... 15

مور په هرچاپسې نه ځو ... 15

په خروکښې هم الفت شته ... 15

درجب خان دعوتنامه ... 16

نتیجه یعنې څه؟ ... 16

انسان یعنې څه ... 17

خوشحالي اوغم ... 18

آرزو ... 19

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واکداره! ته هر څه لرې او هرڅه کولی شې د هرچا امید تاته کېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا خزانې اوکار خانې ډکې دي، ستا په باغونوکښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهيږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمکو او اسمانو کښې نه ځائېږي.

فقيران اومسکينان درنه د ډوډۍ سوا ل کوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعاګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راکړه!

يو وائي جنت مې په کار دی بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دی او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، کاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصليږي.
دين او دنيا ستا په لاس کښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ او ژوند ستا په اختيار کښې دي.
هرڅه ته کوې او هرڅه له تاغوښتل کيږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالی خلکو ته ته ورکوې.
زه پوهيږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسکينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمکې او پيسې راکړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په کار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته ورکړه!

پټي او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بانکونوکښې دسوداګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګی اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کېږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کېږدی او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او تکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورئ، توده ډوډی، شودې او مستې، کوچ او پیروي، کورت او غوړي، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکې سپې ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کېږدی ترسیوري لاندې کېږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدریې کوه!
ای د خوړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسېږي او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!
ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمی ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوټې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلوسپیو حملې هم نه ویني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ویني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کېږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دین او ایمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منده. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغریب ازار مه اخله!
له هر ځایه چې هر څه راوړې راېې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بیر حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سورېږه! خو د چاپه اوږومه سپرېږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پتې ډېرپیداکړه مګر خپل پېتی مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوړاوس د نوروغم هم وخوره!
لوړې بنګلې دې پیداکړې لوړ همت هم پیداکړه!
خلک وایي په ډېرولیونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او لیونی کېږه مه !
بډایانو وپېژندلې مګر خوار اوغریب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښیه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضایع کېږي او ګټه يې یوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه یې په لاس کښې دي او د واک و اختیار خاوندان بلل کېږي یا په وطن کښې تاثیر اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي یا زموږ په سرتجارت کوي باید وپېژنو او ښه یې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئیس یا وزیر دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، یا په لوړو ځایوکښې په ښه نظرلیدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وایم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکیواو نومونو پېژندنه.

موږ باید ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحیح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصایب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قیمت معلومول دجواهرو له پېژندلو یو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غیر له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بیله جلوه لري، دمنبر په سر یو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوایرو کښې د خلکو وینې څښي.

موږ باید دهر چامعنیٰ اوحقیقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته یې وګورئ!

تاسو باید په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې یوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کیده او بیا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتګارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنویت او فضلیت لټوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته يې خير او نفع رسيږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال يا د ريا او تذوير په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به يې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائينه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفايي او خيرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپينوالی هم سړي ته ښيي.
تاسې ښه ځيرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتيا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقيقتاً واړه او کوچني دي.
اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.
له لرې اوله ورايه خلکو ته مه ګورئ او محض امريت اوماموريت په نظرکښې مه نيسئ! دوطن اوومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

يوکوربې دلته دی بل په کابل کښې، بل په يو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په يوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ يې په رشوتو نو دلته پيداکړی مګر ګټه وربانديې نور بانکونه کوي په يوبل ځای کښې .
ته ووايه چې دا دکوم ځای دی؟
مينه يې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسيقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزيک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او دېرديو مستخدمينو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووايه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ويلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور مملکتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، ديوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عياشان دي چې بې له عيش او راحت نه نورڅه نه پېژني او له وطن سره هېڅ مينه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقيده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې يې اخستي دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مينه يې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم یو ښه دی؟

یو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پیرایه او ښه دلایل پیدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ویښته چې.
ساحر نه دی مګر یوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستایلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پیداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې یې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې یې د وطن اوقام مینه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووایه! چې کوم یوښه دی؟
زه خو وایم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضلیت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقایق نشولیدلی.
موږ باید دانقیصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
موږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وینو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښیه څوک دی؟

اصلي نوم یې نشم اخستلی مګر رسمي نوم یې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسۍ ډېرښه پوهېږي.
دلویو او معتبرینو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غریبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب یې نه دی لوستی، مدرسه یې نه ده لیدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموریت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاذ دی مګر انسانیت اوسریتوب یې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لیاقت نه لري مګر ډوډۍ لري.
دخدای طاعت ته یې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنیا یې ډېره ده مګر همت یې کم دی.
تنخواه یې لږه ده او جایداد یې ډېر دی.
مسافر او فقیر ته یوه سوې مړۍ نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره نیمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په یو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښیه! څوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: تېدېري مکر مړېږي نه ، ماته سمد لاسه ته راپه یاد شوې.
بل وویل: ګېده خوږې مړه ده مکر سترګې یې وږي دي، بیا ته راپه یاد شوې.
یوه وویل: قصاب نه دی مکر دېرخلک یې بې تبغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه یادشوې.
هغه بل وویل: منګولې او پنجې یې دلیوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه یاد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې ولیدل، ته راپه یاد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهیر، دمجرمینو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګری، د قاتلاتو حامي خوک دی؟
ماته ته راپه یاد شوې.

سیاست

وایه یوخه کوه بل خه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هېڅ مه وایه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښیه! په ورځ کښې دتورتم ښیې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبرۍ مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلك څه وائي؟

یو وائي په دوایروکښې بې پیسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زیاتېږي او ضعیفانوته پنجې تېرې کېږي.
خوک وائي دلته نوی نهضت او فعالیت نشته، ځینې وائي صحیح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوی ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوی لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسیدجما ل الدین قبر، یاد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهیدلی چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه یا کله جوړېږي.
حمیدوائي:

چــې دې نکړېــه نیکیــو ننــګ ونــام لــوړ　　پــه دوه چومــه دې د خټومشــه بــام لــوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل ځای وائي:

د ریـا پــه حــق پرســتو پــورې خانــدي   پــه هـــردم دبـــرهمن بـــت پرســـتي

یونس وائي:

بنـــدګي چـــې د ریـــا کـــوي یونســـه!   دهغــه ږیــره خیشــته ده نــایي غـــواړي

ښه لباس کې څه دخدای بندګي نشي؟   چـې جامـه دې د ریـا واغـو سـته برګـه

علیخان وایي:

ژوبــل زړه بــه دې روغ نکــړي علیخانــه!   پســې مـه ځـه جراحـان دي طبیـب نشـته

دبغــل پــه کتــاب څــه شــی علــم بویــه   هرصــحاف پــه ملایــانو حســاب نــه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریــاد مــې ترفلکــه نــه رســېږي   دپتنــګ پــه دود وریتېــږم خمــوش ځکــه

شیدا وایي:

چــې لیــده پکــې اثــر د الــم نشــي   څــه حاصـل لکـه شـبنم لـه چشـم تـره

څوك وائي؟؟

څوک وايي چې کوږ بار ترمزله نه رسیږي او د دروغو مز ل لنډ دی.
د دروغو مزل خو تراخرته پورې دی اوکاږه باروبه ترهماغه وخته مزله ته رسیږي.
څوک وايي چې بد ګرزي بد پرزي.
که دا خبره ربنتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.
څوک وايي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.
څوک وايي چې دشیطانانو دې کور وران شي.
څوک وايي چې دغله په غره کښې ځای نشته.
رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟
څوک وايي چې غل نه یې له پاچا مه ډارېږه!
ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟
څوک وايي چې په تشو خبروکار نه کیږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کیږي او بې خبرو هیڅ نه کیږي.
څوک وايي چې د غله په ږیره خلی وي ډېر غله شته چې بیخي ږیره نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوك وايي چې ډېر وايې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې کوو هېڅ نه کېږي او هېڅ نشوکولی.
داولې؟
داځکه چې: کار په سرېوکېږي او موږ ډېر دکار سرې نه لرو.
ځوک چې لږ غوندې سم اوصحيح کارکولی شي خلک پې نه خوښوي او ناکامه کوي يې.
هغه چې د خلکو خوښ وي هغه بې دخلکو له مراعاتونو نورهېڅ نه کوي او دخلکو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دځنګه خلکو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلکو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لکه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملکان يې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي يې يو ځاى نه څري.
ددوه پيرانو مريدان يې يوله بل سره د خداى لپاره دښمنې کوي.
دوه ملايان يې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په کښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وکړو؟
موږبايد يو څو تنه د کارسړي پيداکړو.
چې هم کاروکړي، هم په کار پوه وي، هم دکار کولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې کسان وايي په يوڅو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملکت کښې څوتنه هېڅ نشي کولی، څوتنه به کوم ځا ى ته ورسېږي، ترڅوټو ل ښه نه شي کارونه نه ښه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه کسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلکې تدبير، فکر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح کولوپه دنياکښې لوى لوى کارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان څو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر کارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځاى ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په څو پسرليوکښې موږ دغه شان څوګلونه نشو پيداکولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سړو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه ورپسې ولټوو.
موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپیه بیدیا کښې کوم ځای دحیات اوبه ترځمکې لاندې غلې شویدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پیداکیږي؟
په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

ديوسـف خيـرو جاموکښـې څـه ګنـاده　　ښه لباس کښې چې ګناه کړي زليخاده

راځئ، خيرې کړو داسې جامې رګينې　　پکـې وګـورو څيـرې ډيـرې ننګينـې

نو هله به داشخاصو حقیقت او ماهیت ته ورسیږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقیقي هویت له حیثه به وي.
موږ باید هرچاته په ځیر ځیر وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.
سترګې غړول یاکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.
ډیر خلك شته چه د چا تر ږیرې لاندې یې کلونه تېر کړي مګر لیدلی یې ندی.
ډیرخلک وايي او زه هم وایم چې دکارسړی نشته ځکه کارو نه خراب دي.
داخبره له لویونه نیولی، تروړوپورې هریوکوي مګر سوا ل دادی چې چیرته؟ او په کوم ځاې کښې؟ په یوه کورنۍ او یو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هیوادکښې. که چیرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په یوه کاله کښې د ځښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سیند بهیږي او په ځینو کورونو کښې ویالې روانې وي.
که په وطن و مملکت کښې یې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په میړو پوره ده.

وویړیږئ اومه ویریږئ!

که په زړه کښې فساد او خيانت نه لرئ! که صحيح نيت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقيقت په قوت عقيده لرئ.

له حق ويلو او حقيقت ښكاره كولو مه ويريږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات كړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خيانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد كارونه، ريا او تزوير، بې كفايتي او نالايقي وينئ ورسره جهاد وكړئ او په هر مورد كښې خپل صحيح او انتقادي نظريات ښكاره كړئ!

له هېچا مه ويريږئ او هېڅكله سترګې مه پټوئ!

كه د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره كار كوئ!

كه د وطن اومملكت په نامه خلك غولوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که په زړه کښې ټکي او برګې لرئ!

نو ددې عصر له بصيرت نه ووبرېږئ اوپوه شئ چې کاږه بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژر نړېږي.

که يو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که يو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بيځايه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که څوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټينګ ودرېږئ.

که تاسې خيانت ته اقدام کوئ يا دنفس دشيطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شريک وي، که ټول عمرمويوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فرياد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معايبوته ملتفت کوي اوستاسې نقايص درښيي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقينو نه وډارشئ چې ستاسې خيانت ستايي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوايرو کښې لکه دشرکتو امران يوازې په پيسو کومه رتبه پيداکړيده يا بې په خوشامدو او تملقو نو ځان يوه حدته رسولی وي او وظيفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباريان پېژني، هغه بايدله خپل آينده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتيانی مينه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف عليهم ولا هم يحزنون).

استاذ ويل!

استاذ موږ ته درس راکاوه او موږ يې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعليمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کيده او په مغزو کښې بيداري پيداکيدله ده موږ ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ويل يې تاسو بايد هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

يوه ورځ يې د حساب په درس کښې موږ ته ويل:

که يو عدد له بل عدد سره داسې يو ځای کړو چې يو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(۴) ترېنه جوړېږي او ديوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال يې ورکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر که دواړه څنګ په څنګ یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځني جوړیږي او دوه شل کېږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کېږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او وروولۍ راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او مګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتېږي او مرتبه یې لوړېږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، مأتو او الوفو.... ته خبره رسېږي). که یو د بل په اوږو سپرېږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعنې پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کېږدو هماغه پنځه ورځني جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کېږي

زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفي درسونه راکول او مونږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع.....په میدان کښې څنګ په څنګ ودرېږو او څوک د چاپه سرباندې پښې کښېنږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سورېږو او د بل دټیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که مونږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱) (۲ ۲) (۳ ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کېږي مګرشل کېږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کېږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په پو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کېږي چې قدر او مقدار یې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډېر لوړیږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عیبونه نه ویني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظرورځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کېږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونیت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دین په دنیا خرڅوي اودنیا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وایي.

څلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پیاده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به واېې : دا څوک دی؟ زه وایم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سړیو نه ګرزي.
دی هېچا یوازې نه دی لیدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوریدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بیان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپایي پخپله ځان ستایي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس یوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغریب ته سوی مړۍ هم نه ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.
که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یاېي خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووایئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل ځلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوېې هېڅ حساب نشه.
خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېرښه پېژنم.
ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خواری ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران یې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کېږي.

معنوي رشوت : تملق مخامخ صفتونه دعا ګاني او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: لږشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کېدل.

دفاسقانو رشوت : پیمخي.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت : د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمتملقينو منطق

يوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ويښته نشته.
هغه وويل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په لپولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا وويل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وويل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا بياوويل: هغه چې زه هېڅ نه ورکوم د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وويل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ويني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

يوه وويل: زه له خپلې ښځې دومره وربېرم چې هر څه وايي هغه کوم.
بل وويل: زه يې له ويلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دريم غبرګړ چې زه هېڅکله يې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وويل: ماله ډاره ببخې ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

يوملګرى په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وويل: موږ پښتانه يو په چاپسې نه ځو او څوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.
هغه وويل: رښتيا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي يا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سرو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له يوه ليکونکي سره چې تخلص يې الفت و څوتنه ملګري ولاړو.
څو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه يې يوله بله نږدې کړي و او څېونه يې ګرول.
يو ه غبرګړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وويل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !
له ډېرې مودې مې دا سودا و ه چې يوه شپه تاسې ميلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي.
نن سهار ستاسې طالع بيدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثير لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربيت هم راپه يادشو:

مهمان روزي بخود مياورد   پس ګناه ميزبان رامی برد

نومې له ځان سره فيصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ويلي دي:

کرم مايۀ شاد مانی بود   کرم حاصل زنده ګانی بود

نو راشه! په يوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملکري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا يوه دوه ناحقي شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!
(توکل په خدای) ښکاته زما ځای ته راشئ!
ملګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربو ا ولا تسرفوا).
نوتاسې هم بې امري مه کوئ! ځکه چې دهوښيارانو متل دی : (نيم نان راحت جان).
بله دا چې: طمع رانبايد که چندان کنی   که صاحب کرم راپيشمان کنی
(لاهور رجب)

نتيجه يعنې څه؟

رجب خا ن: داماموربن او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايي ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:
عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی ټول کړي ياله مستو نه کوچ وباسې نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پاڼو نه مطلب راباسې نتيجه ورته وايې:
رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تښتيدلي و مګر دوئ دا نور خلک له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به پې څوڅو ځله کاوه. زه حېران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربې اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې پې پکې اخستلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه پې چاپوښتنه وکړه.
ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.
عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وايم چې زموږ په ملک کښې:
دعلم نتيجه: اماتي کول او خيراتونه خوړل.
دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دما ل او ثروت نتيجه: سودکول.
دهوښيارۍ نتيجه: چل اوفريب.
دناپوهۍ نتيجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتيجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتيجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتيجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتيجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتيجه : دآمرينو خوشحالی.

انسان يعني څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظيفې يې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبياتو په فاکولته کښې يې څه نه دي لوستي خومقالې ليکلي اوشعرونه ويلی شي.
داستدلال قوت يې هم بدنه دی اوپه فيلولوجۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، څنګه چې د ده خبرې عجيبې غريبې دي هغسې يې دلايل هم دي.
هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان يعني څه ؟
ده وويل:
منطقيان ورته حيوان ناطق وايي يعنې هغه حيوان چې خبرې کوي.
شاعران وايي:

پـــــه نــــاطق حيــــوان تعريـــــف چـــــې دانســـــان کـــــړي

پـــــــــــه خبـــــــــــــــــرو غوليـــــــــــــــــدلي هلکـــــــــــــــــان دي

ســـــړی نــــــه دی چـــــې بــــــې کـــــار دســــــړونه وي

پــــــه خبـــــــرو کــــــــه هـــــــر څـــــــومره ښــــــه پـــــــوهېږي

ډاروين وايي: انسان دبيزو زوی يا لمسی دی.
مګر زه يې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ويلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ويلی دی اوله خان نه زيات ظالم او جاهل نه پيداکيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربي لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړيږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډو ل او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولۍ او لويه ورا رابنکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغوندې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې يې لاسونه غورځو ل. څوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هېڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځې مګر وچولۍ دډېرو غوړيدلی وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهيږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلی او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنۍ نه وا اخستی اويوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اونېکمرغۍ ربا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو يې شاو خوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ټپې ويشتلې، ځينو اتڼونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې يې جګې کړې مګر بې له دينه چې يوه ښايسته مړه ناوې ووينې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګری په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له ليدو سره

سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغی، همدغه وخت مونږ و پوهيدو چې مونږ له يوې

جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زمونږ ګمان دومره قوي تاثير درلود چې مړی يې راباندې په ډول او سرني کورته ووړ.

زما يوه ملګرى وويل: په رښتيا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار يا په ډېرو پيسو کو رته نشي راوړلی بلکې د زړو نو

موافقت غواړي.

يو بل ملګرى (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوی و) هغه وويل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردی څومره به ښه وی چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې يې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځلېدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلی

مخ ځلېږي.

زه نه پوهېږم چې دا دسترګو لپاره ځليدونکی شی څه شی دی؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائينه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امېل نه کومه قيمت بها مر غلره لويدلې ده؟

د هغې تجلی پلوشه ده چې په کوه طور کښې يې ځان ښکاره کړی که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلی غمی راوتلی

دی؟

دغه شان ډېرفکرونه اوګمانونه پيداشو ل او زه يې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه

به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خيالاتو دغه مجهو ل شی زما په نظرکښې ډېرښايسته کړی و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قيمت قايل

وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماله ځانه سره ویل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنیاکښې ځینې داسې غرونه هم شته چې دخدای استازو په کښې رازو نیاز درلود او د خدایي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګیدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمرۍ پلوشي په دوئ لوېږي اود خدای د رحمت وریځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خیالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسیدم. هغه شی په حقیقت کښې هېڅ شی نه و او د دنیا په بازار کښې یې هېڅ قیمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنیا موږ هروخت په همدغسې شیانو غولولي یو او ډېر خوشې شیان یې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خیالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شیانو پسې روان یو.

هغه څه چې موږ له لرې وینو اونه یو ور رسیدلي موږ ته ډېر ښایسته ښکاره کېږي او په لوړ قیمت ورته قایلېږو مګرپس له رسیدلو پوهېږو چې موږ په هسې او خوشې شیانو پسې هڅه کوو او په داسې شي پسې ځو چې هېڅ نه په کارېږي هماغه لیلی چې خلک یې په دیدن پسې ړندېږي ځینې نور چې ور رسیدلي دي هغوئ یې اوس له کټه غورځوي او هېڅ قدریې ورسره نشته.

دا لیلیٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې له رسیدلو یو رازوي او وروسته تر رسیدلوبل راز کېږي او دزړونو له کوره ایستل کېږي.

((پای))

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه لیکل یا لیک پوه

www.ulfat.de

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library